

Izrael a doktrína božského práva: Když přežití vyžaduje odpor

„Ti, kteří znemožňují mírovou revoluci, učiní násilnou revoluci nevyhnutelnou.“
- John F. Kennedy

Úvod: Když zákon přestává chránit

Mezinárodní právo vzniklo, aby omezilo moc – aby chránilo zranitelné a krotilo silné. V případě Izraele a Palestiny se však tento slib zhroutil. Dnes zákon slouží jako **štít pro okupanta a klec pro okupované**.

Palestincům je řečeno, že odpor – ať už mírový, nebo ozbrojený – je nelegitimní. Jsou odsuzováni, ať už pochodují neozbrojeni, nebo se brání silou. Mezitím Izrael porušuje mezinárodní právo beztrestně, podporován mocnými spojenci a zahalený do narativů bezpečnosti a historického traumatu.

Tento esej tvrdí, že **národy**, stejně jako státy, mají **vrozené právo bránit se proti vyhlazení**. Stejně jako článek 51 Charty OSN potvrzuje právo národa na sebeobranu, musí být i **bezstátní a utlačovaní** uznáni jako ti, kteří mají právo odporovat. Když je mírový protest rozdrčen a zákon je uplatňován selektivně, stává se odpor nejen oprávněným – ale nezbytným pro přežití.

Právní beztrestnost Izraele a kolaps mezinárodních standardů

Po desetiletí Izrael beztrestně porušuje základní principy mezinárodního práva. **Mezinárodní soudní dvůr (ICJ)** označil jeho okupaci palestinských území za nezákonnou. Jeho pokračující osidlovací aktivity porušují **Čtvrtou Ženevskou úmluvu**. Jeho blokáda Gazy – označená **Amnesty International** za kolektivní trest – vytvořila humanitární krizi.

Navzdory těmto zjištěním nenásledovaly **žádné skutečné důsledky**:

- **Žádné sankce**, ani po poradním stanovisku ICJ z roku 2024, které vyzvalo k přezkoumání vztahů s Izraelem.
- **Žádné zatykače ICC** spojené s Velkým pochodem za návrat, přestože existují jasné důkazy o válečných zločinech.
- **Žádné vymáhání** mezinárodních rozhodnutí globálními mocnostmi.

Mezinárodní právo funguje pouze tehdy, pokud je uplatňováno **univerzálně**. Když trestá slabé a chrání silné, ztrácí svou legitimitu. Palestincům je řečeno, aby dodržovali zákon – ale zákon je již nechrání.

Velký pochod za návrat: Když je mírový protest zastřelen

V roce 2018 se desetitisíce Palestinců v Gaze připojily k **Velkému pochodu za návrat** – sérii mírových protestů požadujících právo na návrat do svých původních domovů a ukončení blokády. Odpovědí Izraele nebyl dialog, ale střelba odstřelovačů.

Do konce roku 2019:

- Bylo zabito **214 Palestinců**, včetně **46 dětí**,
- Přes **36 000 zraněných**, mnozí trvale zmrzačení,
- **156 amputovaných končetin**,
- **27 ochrnutých** kvůli zraněním páteře.

Vyšetřovací komise OSN zjistila, že většina zastřelených nepředstavovala **bezprostřední hrozbu** a že chování Izraele pravděpodobně představovalo **válečné zločiny**.

A přesto – žádné sankce. Žádné zatčení. Žádné soudy. Svět se odvrátil.

Pokud je mírový protest přivítán kulkami, jaký morální nebo právní systém může požadovat nenásilí? Tváří v tvář tomu **není odpor extremismem** – je poslední možností opuštěných.

Doktrína božského práva a návrat suverénní imunity

Oprávnění Izraele pro výlučnou židovskou suverenitu nad historickou Palestinou je často zakořeněno nejen v moderním právu, ale v **biblickém slibu** – že Bůh daroval tuto zemi židovskému lidu. Tento teologický nárok, široce podporovaný americkými evangelikály, pohání politiku i beztrestnost. Verše jako „*Požehnám těm, kteří tě žehnají*“ (Genesis 12:3) jsou používány k posvěcení státního násilí.

To připomíná **doktrínu božského práva**, kterou kdysi králové používali k ospravedlnění absolutní moci:

- Právo libovolně zdaňovat,
- **Ius primae noctis** (právo panovníka porušovat),
- Moc prohlásit někoho za **psance**, čímž ho zbavili veškeré právní ochrany.

V tomto systému byl král *zákonem* – a ti, kdo odporovali, nebyli **občané**, ale zločinci. Dnes Palestinci čelí podobné realitě. Izrael funguje jako suverén nad zákonem. Palestinci, kriminalizovaní i za symbolický odpor, jsou považováni za **psance** – populaci, proti níž je **povolena jakákoli síla**.

To není antisemitismus – je to odmítnutí sionistického nároku

Ale **toto není judaismus**. Judaismus učí spravedlnosti, ne dobytí. Proroci požadují soucit, ne nadvládu:

„Já jsem Hospodin; povolal jsem tě ve spravedlnosti... Dám tě jako smlouvu pro lid, světlo pro národy.“
- Izajáš 42:6

Pravá židovská etika vyžaduje pokoru, spravedlnost a empatii k utlačovaným. Transformace sionismem pojmu „vyvolenosti“ na **nárok** není rozšířením judaismu – je to jeho **zradou**.

Genetické předky a Zákon o návratu: Moderní teologický rozpor

Izraelský **Zákon o návratu (1950)** uděluje každému Židovi – definovanému jako kdokoli s jedním židovským prarodičem nebo konvertitou – právo imigrovat a získat občanství, bez ohledu na to, zda oni nebo jejich předkové kdy žili na této zemi. Naproti tomu Palestinci vyhnání v letech 1948 a 1967 – z nichž mnozí mohou vysledovat své předky v Palestině tisíce let zpět – mají **zákaz návratu**.

Tato politika je prezentována jako odpověď na pronásledování Židů. Její teologické podtóny však odrážejí myšlení **božského práva**: někteří lidé mají *nárok* na zemi na základě náboženské identity; jiní, dokonce ti, kteří se na ní narodili, nikoli.

Genetický výzkum tento nárok podkopává. **Palestinští křesťané** a mnozí **palestinští muslimové** byli genomovými studiemi prokázáni jako **přímí potomci starověkých levantinských populací**, včetně Kananejců a raných Izraelitů. Jejich spojení se zemí je **hlubší, kontinuální a založené na místě**.

Zákon o návratu tedy není jen diskriminační – je historicky zpátečnický. Uděluje privilegia těm s **teologickými nebo diasporními nároky**, zatímco odmítá návrat těm s **kontinuálními předky**.

Odpor jako právo: Přežití a sebeurčení

Článek 51 Charty OSN potvrzuje, že všechny národy mají **vrozené právo na sebeobranu**. Ale co národy bez státu? Co populace pod obležením?

Palestinci nejsou vojenskou hrozbou. Jsou **národem bez státu** čelícím:

- Vojenské okupaci,
- Územní fragmentaci,
- Systémovému vyvlastňování,
- Etnickým čistkám.

Jsou jim odpírány voda, zdravotní péče, vzdělání a základní mobilita. Jejich děti jsou souzeny vojenskými soudy. Když protestují mírově, jsou stříleni. Když se brání vojensky, jsou nazýváni teroristy.

V tomto kontextu není odpor luxusem – je **biologickou nutností**. Je to přežití.

Když se zákon stane nespravedlností: Rebelové, kteří se stali hrdiny

V průběhu dějin, když zákony chránily utlačovatele a kriminalizovaly utlačované, odpor tyto zákony porušil – a změnil svět:

- **Nelson Mandela**, uvězněný jako terorista, později získal Nobelovu cenu za mír.
- **Rosa Parks**, zatčená za občanskou neposlušnost, rozpoutala hnutí.
- **Claus von Stauffenberg**, popravený za pokus o zabití Hitlera, je nyní uctíván jako hrdina.

V době monarchií byli **rebelové psanci** – zbaveni všech práv, pronásledováni státem. Ale právě tito rebelové ukončili **suverénní imunitu** a zrodili moderní spravedlnost.

Když zákon již neslouží lidu, není rebelie zločinem – je **základní**.

Závěr: Konec výmluv, návrat spravedlnosti

Často se říká, že Izrael musí být chápán skrze trauma holocaustu. Že jeho obavy jsou zakořeněny v pronásledování a že jeho tvrdost je obranným reflexem. A skutečně, zákon často zohledňuje pozadí – stejně jako soudce může zvažovat násilné dětství obžalovaného.

Ale od holocaustu uplynulo **77 let**. Izrael není traumatizované dítě – je regionální supervelmocí vyzbrojenou jadernými zbraněmi, okupující miliony.

Trauma může vysvětlit chování. **Neospravedlňuje ho navždy.**

Když se traumatizovaný jedinec stane násilníkem, zákon zasahuje. Když se traumatizovaný stát stane opakovaným pachatelem, svět musí jednat.

Pokud má mezinárodní právo něco znamenat, musí být uplatňováno na **všechny**. Pokud má být mír možný, musí začít **spravedlností**. A když jsou mírové cesty zablokovány – když se zákon stane nástrojem útlaku – **stává se odpor povinností**.

Bojovat zpět tedy není zločin. Je to **morální závazek**. Je to **akt přežití**. Je to okamžik, kdy se **psanec stává spravedlivým**.